

AYŞE ÖVÜR

MARKİZ'DEKİ KADIN

ROMAN

NTemps

Remzi Kitabevi

AYŞE ÖVÜR. 1971 İstanbul doğumlu. Ailesi Rumeli ve Kafkasya kökenlidir.

İstanbul Üniversitesinde Klasik Arkeoloji eğitimi alan Övür, yüksek lisansını aynı üniversitede Eskiçağ Tarihi Bölümünde tamamladı. Birçok kazı ve araştırma projesinde görev aldı. Eskiçağ tarihi ve arkeoloji konularında makaleleri yayımlandı.

Yazarın, *Sahra 1911*, *Botter Apartmanı* ve *Zamanın Kapıları* adlı romanları vardır.

Zamanın Kapıları adlı romanı, TV dizisine uyarlanmış ve 22 ülkede gösterime girmiştir.

AYŞE ÖVÜR

MARKİZ'DEKİ KADIN

R O M A N

Remzi Kitabevi

MARKİZ'DEKİ KADIN / Ayşe Övür

© Remzi Kitabevi, 2025

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayanlar: Ömer Erduran-Sevrin Uysal

Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2224-8

BİRİNCİ BASIM: Mayıs 2025

Kitabın basımı 5000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

Ablam Ayfer'e...

1

Nilüfer, geçmişle geleceğin iç içe yaşandığı, şimdinin henüz keşfedilmediği tuhaf bir şehir olan İstanbul'da, İstiklal Caddesi'nde, tek başına yürüyordu. Yanından geçenler, onun yenilmez bir savaşçının ruhunu taşıdığına kolaylıkla ikna olabiliyordu. Yine de yeryüzünde hiçbir genç kadın bu kadar güçlü görünmek zorunda kalmamalıydı. Markiz Pastanesi'nin önüne gelince durdu. Bileğindeki elmas taşlı, ince kayışlı saate baktı. Vitrini seyreder gibi yaparak arka arkaya birkaç derin nefes aldı. Biraz sonra söyleyeceklerini sabah aynanın karşısında prova yapmaya çalışmış, becerememişti. İnce bedenini saran açık pembe elbisesi, annesi Aliye Hanım'ın diktiği kiraz rengi mantosu, Leonidis'in kendi elleriyle yaptığı kısa topuklu ayakkabıları, saçının tek tarafına taktığı beyaz kurdeleli geniş tokasıyla kapıdaki görevliyi selamlayarak içeri girdi. Henüz öğlen olmasına rağmen masaların çoğu doluydu. Dakikalarca önündeki karanfil desenli Decugis fincana gözünü dikerek oturan Selim başını kaldırdı. Onun geldiğini, parfümünden, topuklarından çıkan sestən ya da duvardaki saatin tam on biri vurmasından değil, kalbinin derinliklerinde hissettiği için biliyordu. Ayağa kalktı. Gözlerinin içine bakarak masasına davet etti. Rum garson, Selim'in karşısındaki sandalyeyi hafifçe geri çekti. Nilüfer kelebek hafifliğiyle oturup teşekkür etti. Garsonun yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yerleşti.

Selim, Nilüfer'in hatırını sordu. Konuşurken zamanın içinde genişleyerek yerini bulacak kelimeleri arar gibi yavaşlıyor, gerginliğini belli etmemeye çalışırken boyun damarları şişiyordu.

Aralarından uçsuz bucaksız hüznün aktığı açıkça görülüyordu.

8

Markiz Pastanesi, ıssız bir mitolojik öyküden kaçıp zamanımıza sığınmış, uzak ülkelerin dilleriyle fısıldayan kadınları anlatan panoları, ışığın kristal hüzmelere bölünüp içinden süzül­düğü vitrayları, misafirlerinin yüzüne yansıyan duygularının sonsuz derinliğini yansıtan aynalarıyla İstanbul'un ortasında, aşkların kesiştiği, özelemlerin devindiği, geçmiş ve geleceğin sırlı anlarının, mühürlenmiş kaderlerin birbirinin içinden geçip Pera'ya aktığı tılsımlı bir mekândı.

Nilüfer, bakışlarını, duvarı yukarıdan aşağıya kadar kaplayan İlkbahar Panosu'ndaki kadına çevirdi. O da kendisi gibi pembe giysiliydi. Mutlulukla sudaki aksini seyrediyordu. Yeryüzünde güzelliğini seyre dalan kadınların bir gün mutlaka lanetlen­ceğini, eseri yapan sanatçı biliyor olmalıydı. Bu, asırlardır değiş­mez bir kuraldı. Pano'daki genç kadın öyle neşeli ve güzeldi ki cezalandırılacağı muhakkaktı.

Selim, arada iğne ucu çevikliğiyle çevresindekileri yoklayarak Nilüfer'i seyrediyordu. Genç kadının gözlerindeki berrak ışık hâlâ baş döndürücü, sesi hâlâ ılıktı. Rum garson, masala­rına yaklaştı, kahve ve çikolata siparişi alarak yavaşça uzaklaştı. Yan masalardan gelen gümüş çatal bıçak seslerine insanların fi­sıltıları karışıyor, yukarıdan sarkan kristal taşlı avizenin ışıkları gündüz olmasına rağmen yanıyordu.

Selim, Zürih'teki üniversiteyi bitirir bitirmez İstanbul'a gel­miş, ilk tanıştıkları yerde, Büyükada'da, Nilüfer'e evlenme tek­lif etmişti. Birlikte tertip edecekleri masalsı düğünü, Nilüfer'in annesi terzi Aliye Hanım'ın diyeceği görkemli gelinliği, yaşaya­cakları evi, dokunacakları eşyaları düşlemişti. Bir de Nilüfer'e sözü vardı. Evlendikten sonra o çok istediği Arkeoloji Bölü­münde okumasına izin verecek, hatta destek olacaktı. Birlikte omuz omuza evliliklerini, yaşamlarını, umutlarını inşa edecek­lerdi.

Kolalanmış Mısır keteninden masa örtüsünün üzerine incelikle servis edilen inci rengi fincanlardaki kahvenin kokusunu ikisi de fark etmedi. Oysa yan masada tek başına oturan şair, kahveyi bastıran hüznü çoktan hissetmişti. Cebinden bir kâğıt ve kalem çıkardı. Şiirinin ilk sözcüklerini yazdı. Yazdığı dizeden memnurluk duymuş olmalıydı ki elindeki çay kaşığına fincanının kenarlarında gezdirdi, hafifçe öksürdü, gözlerini kapatarak boynunu geriye attı. Selim, sesinin tonunu kısarak Nilüfer'e doğru hafifçe eğildi,

“O rezil herifle evlenmekte kararlı mısınız?” diye sordu.

Annesi Aliye Hanım'a göre Nilüfer'in güzelliği, yüksek boyunlu olmasından, bir de ailesinin Boşnak kökeninden kaynaklanıyordu. Ona göre zaten bütün Balkan kızları güzel olurdu ama Nilüfer'de başka türlü bir albeni vardı. Sarıya bakan açık kumral saçlarını ensesinde topuz yapınca endamının, topraktan çıkarılan eski zaman heykelleri gibi belirginleştiğini Beyoğlu'nda fark etmeyen yoktu. Mezun olduğu Fransız kolejindeki öğretmenler bile kendi aralarında güzelliğini defalarca konuşmuşlardı.

Nilüfer, duvarı kaplayan Pano'daki bahar dallarına tutunmuş kadına yeniden baktı. Parlak renkler iç içe geçiyor, kadının sevinci ılık rüzgârda havalanıyor, sanki insan yeryüzünde mutlu olabilirmiş gibi yüzüne masum bir zafer duygusu yayılıyordu. Oysa bu doğru değildi, kadınlar dünyaya ateşte yanmak ve kendilerini küllerinden yeniden doğurmak için gelirdi.

Nilüfer gözlerini kırıp yutkundu.

“Orhan abime Sansaryan'da işkence yapmışlar. Durumu feyaymış. Dün ziyarete gidince anneme göstermemişler. ‘Burada yok,’ demişler ama cezaevine sevk edilmediğini biliyoruz,” dedi.

Selim'in konuşmasına fırsat vermeden “Annem, Muammer Bey'le yine görüşmüş. Oğluyla evlenmem için hâlâ ısrar ediyormuş. Ancak bu şartla Bakan Bey'e ricada bulunurmuş. Annem de Orhan'ı kurtarabilmek için mecbur kabul etmiş.”

Selim'in dudakları seğiriyordu. Masadaki peçeteyle alnındaki teri sildi. Sesini kısarak "Bu yaptığı düpedüz şantaj. Terbiyesiz adam. Seni kendisine kurban seçti... Kabul edilemez! Haluk'la evlenemezsin!" dedi.

"Evvvelsi gün ajanslarda Orhan'ın arkadaşının idam edildiğini duyduk. Avukat Bey'in söylediğine göre fazla zaman kalmamış..."

Nilüfer'in teni gerildi. Bir şey yapmış olmak için kahvenin yanındaki badem şekerlerinden birini ağzına attı. Şeker parçaları cam kırıntıları gibi diline battı. Dişlerinin arasında gıcırdayan taneleri kendisini zorlayarak yuttu. Asla eğmemeye yemin ettiği başı günlerdir ağrıyordu. Koyu bir kahvenin yararı olabilirdi. Fincana uzandı. Yüzüne, dünyaya yanlış zamanda, yanlış insanların arasında gelip kaybolmuş bir kadının gölgesi yerleşti. Kendisini, Haluk'un yatağında düşündü. Midesini kaplayan bulantı göğsüne doğru genişledi. Nilüfer, Haluk'u birkaç defa Ada'daki eğlencelerde, Selim'in arkadaş grubunun arasında görmüş, kısa sohbetler haricinde onunla bir samimiyet kurup arkadaşlığını ilerletmeyi düşünmemişti. O zamanlar kendi halinde sönük bir oğlan olarak gördüğü Haluk, şimdi kocası olacaktı. Olacak iş değildi.

Selim'in de akıllı almıyordu. Haluk, onun Nilüfer'le evlenme niyetinde olduğunu bildiği hâlde babasının yaptığı bu kepaşe şantajı, hadsizliği, çirkinliği nasıl kabul ederdi. Haluk'un her türlü salaklığını, müptezelliğini, tuhaf hâllerini Zürih'teki üniversite yıllarında hep Selim düzeltmiş, onu defalarca rezillikten kurtarmıştı.

Nilüfer titremeye başlayan ellerini saklamak için cebine soktu. Gövdesini hafifçe masaya doğru eğdi,

"Bizi Muammer Bey'le görüştüğün için kendini suçlama lütfen. Bunu yapmasaydın Orhan'ın hiçbir kurtuluş imkânı olmayacaktı..." dedi.

"En yakın arkadaşımın babasının, sana şantaj yapacağını bilseydim, bunu asla yapmazdım... İğrenç herif..."

“O hâlde abim asılacaktı... Biz yine evlenemeyecektik...”

“Sen, Haluk’un gerçek yüzünü bilmiyorsun... Muammer Bey, Bakan Bey’le görüşsün, abini kurtaralım, onu vuracağım!”

“Bunu yapmayacağını ikimiz de biliyoruz. Vakit kalmadı. Avukat, Hâkim Bey’in kalemini çoktan kırdığını söyledi. İdam cezasını her an Meclis onayına gönderebilirmiş. Ancak, bugün yarın Bakan Bey araya girer, hâkimle görüşürse engel olabilelimiz, tek şansımız buymuş... Orhan benim abim... İdamını önlemek için bir yol varsa o yol, nereye çıkarsa çıksın, ne olursa olsun... yapmak zorundayım...”

Selim’in nefes alırken burun delikleri genişliyor, gözlerinin rengi gittikçe koyulaşıyordu. Birden ayaklarını mermer zemine sertçe vurdu, gazete okuyan bıyıklı bir adam sinirle homurdandı.

Selim ve Nilüfer birbirlerinin yüzünde kayboldu. O an sadece Markiz’de değil, İstiklal Caddesi’nde zaman dondu. Örselenmiş bir aşk, zaman kırığı içinde eridi. Nilüfer’in, darağacından sarkan ipi, Orhan’ın boynundan söküp kendi boynuna doladığına, bütün İstanbul ve Selim şahit oldu. Sadece İlkbahar Panosu’ndaki kadın, Markiz’in duvarlarına sinen hüzne boyun eğmeden sudaki aksini seyredip gülümsüyor, gelecek güzel günlere inanıyordu.

Selim, Muammer Bey’i öldürebilirdi. Belki bir trafik kazası düzenler, hatta doğrudan karşısına çıkıp tetiği çekerek. Boğazı kurudu. Garsonun su doldurduğu kristal bardağı eline aldı. Onları uzaktan gözleyenler, iki sevgilinin ayrıldığı ana tanıklık ettiklerini düşünebilirlerdi ama Selim kararlıydı. O kadar çabuk pes etmeyecek, diğer erkekler gibi hayallerini heba etmeyecekti.

Nilüfer küçük el çantasına uzandı. Selim bakışlarıyla onu durdurup masaya doğru hafifçe eğildi.

“Benim için saçlarını kırmızıya boyar mısın?” dedi.

Nilüfer, Markiz Pastanesi'nden tek başına ayrıldı. Rüzgâr, yakınlardaki plakçıdan gelen bir Dalida şarkısını, İstiklal Caddesi'nin içinden geçirip denize taşıyordu. Birkaç adım attıktan sonra başını geriye çevirdi, Markiz Pastanesi'ne doğru baktı; kendisinden bir parçayı, ilkbahar dallarına tutunan genç kadına emanet etmişti. Aşka dair ürpertilerini, kalbinde uçuşan kelebekleri, saflığını, siyah bir inci tanesine sıgdırmıştı. Bir mağazanın vitrinine yaklaştı. Yansımasına baktı. Önünde uzanan hayatın, kendisinden mutsuzluk talep etmesi adil değildi. Kenarına adının işlendiği annesinin hediyesi mendili, çantasından çıkarıp gözyaşlarını sildi. Ada'da tanıştıkları gün Selim'den duyduğu ilk övgü, "Ne güzel gülümsüyorsunuz küçük hanım," olmuştu. Dudaklarını büzdü, arka arkaya deneyerek Selim'le tanıştıkları andaki gülümsemeyi nihayet yapabildiğinden emin olunca bir daha hiç çıkarmamak üzere yüzüne yerleştirdi. İstiklal Caddesi'nde kürk mantolarına sarınmış kadınlar, dalgın bakışlı erkekler arasında yürümeye başladı. Selim'e duyduğu aşkı, Markiz Pastanesi'ndeki kadından bir daha geri alamayacaktı ve hayat çok da uzun bir macera değildi, biliyordu.

İstiklal Caddesi'nde, Taksim'e doğru yürürken annesi Aliye Hanım'ın terzihanesinin olduğu Mısır Apartmanı'nın önünde siyah bir otomobilin durduğunu gördü. Ablasının radyoda şarkılarını ağlayarak dinlediği şarkıcı kapıda belirdi. Binanın birinci katındaki plak stüdyosuna gelmiş olmalıydı. Nilüfer, uzaktan kendisine başıyla selam veren bina görevlisi Mehmet Efendi'yi fark etmeden Gümüşsuyu'ndaki evine doğru yürümeye devam etti.

Evlenme teklifini kabul ettiği gün, incitmeden sevmeyi başarabilenlerden olacaklarını konuşmuşlardı Selim'le. Onurlu bir hayat sürmeyi ve anlamı olan yanıtlar aramayı da...

İstanbul'un meşhur terzihanelerine ev sahipliği yapan, duvarlarına tarihin kokusunun sindiği Mısır Apartmanı'nda dikişi parmakla gösterilen Aliye Hanım, küçük yaşta ailesiyle birlikte Saraybosna'dan İstanbul'a göç etmiş, İstanbul'un Boğaz semtlerinden Kuzguncuk'a yerleşmişti. Dikişi, uzaktan bir akrabasının yanında çalışarak öğrenmişti. El yeteneği kadar ince zevkiyle de dikkat çektiğinden kısa zamanda Boğaz'dakiyalılarda yaşayan kadınların gözdesi olmuş, diktiği tayyörler rağbet gördüğü müştaherileri arasına, isimleri *Hayat* dergisinde bile geçen uzak semtlerdeki kadınlar da katılmıştı.

Aliye Hanım, yaşı yirmi yediye gelince yuva kurmakta geç kaldığını düşünen annesinin bitmek bilmez söylenmelerini susturmak için evlenmeye karar vermiş, bir akrabasının aracılığıyla tanıştığı kendisi gibi Balkan göçmeni öğretmen Asım Bey'le kıyılan mütevacı bir nikâhla dünyaevine girmişti. Kuzguncuk Lisesinin fen bilgisi öğretmeni Asım Bey, içine kapanık, insanlarla fazla ilişki kuramayan, ruhu kırık dökük olanlardandı. Ara sıra okul çıkışı Boğaz kıyısındaki çay bahçesine inip bir çay söyler, gözlerini saatlerce lacivert sulara dikerdi. Sanki uzaklarda bir yerde intihar etmiş birinin cesedinin kıyıya vurmasını bekler gibi yüzüne yerleşen tuhaf kederin farkında olmadan öylesine bakardı derin maviliğe. Bazen Abdi İpekçi'yi okumak için satın aldığı *Milliyet* gazetesinin bulmacasını çözdüğü de olurdu. Nedendir bilinmez eğer öğretmen Asım Bey, o gün bulmaca çözüyorsa mekân sahibi Karafaki Bekir'in yüzüne gülümseme yayılırdı.

Aliye Hanım, annesini susturmak, konu komşuya kız oğlan kız kaldı dedirtmemek için evlenmiş, başka kızlar gibi neşeli, şen şakrak bir evlilik beklemediği için mutsuz da hissetmemişti hiç. Âşık olmasa da üç çocuğu Leyla, Orhan ve Nilüfer'in babası olan Asım Bey'den memnundu. Kocasını, dikişine, parasına, alıp verdiği, evi nasıl idame ettirdiğine karışmıyordu. Bu zamanda iş telaşından yemek pişirecek vakit bulamayan kadınların, ekmek arası kaşar peynirle idare edebilen koca bulmaları zordu.

Ailenin büyük kızı Leyla, okumaya düşkün değildi ama besbelli akıllıydı. El yeteneği Aliye Hanım'a çekmişti. Ölçü almayı, kalıp çıkarmayı, etek boyuna uygun yırtmaç uzunluğu ayarlamayı, düğme seçmeyi kolayca öğrenmişti. En zoru, müşterilere cemiyetteki konumuna göre giysi önerisi yapmaktı. Orta sınıf memur hanımıyla vali hanımının giyeceği elbise modeli aynı olmamalıydı. Yalıda oturan iş adamlarının eşleri başka giyinmeliydi, metresleri başka. Bir öğretmen hanımından istenecek ücretle fabrikatör hanımından istenecek ücret aynı olamazdı. Edep, adap, yol yordam bilmek de terziliğin kurallarındandı. Mesleğin sırrı sanıldığı gibi sadece iyi biçki dikiş yapmak değildi. Neyse ki zeki kızdı, fark ettirmeden insan sarrafı olmayı da öğrenecekti.

Leyla, Balkan beyazı pürüzsüz teni, hafif çıkık elmacık kemikleriyle güzelceydi, evde kalmayacağına benziyordu. Serpilip konu komşu kadar müşterilerin de dikkatini çekince terzihaneye görücü ziyareti başlamıştı. Sonunda kendisinden on bir yaş büyük bir doktorun gönderdiği görücülere evet dedi. Aliye Hanım elbette dahiliye mütehassısı doktor damada hayır diyemezdi. Hem erkeğin güzeli, çirkini olmazdı. Erkek erkekti. Mesleği de parası da yerli yerindeyse fazla kurcalamaya gerek yoktu.

Her şey bir mevsimde toparlandı. Yaz başında istemeye gelindi, aynı mevsim sonunda düğün yapıldı. Boğaz'daki o zamanlar moda olan bir otelin bahçesinde pastalar kesildi, gazozlar içildi. Damadın doktor arkadaşları, *La Cumparsita* çalarken

eşlerini dansa kaldırdı. Aliye Hanım mutluydu. Hayata karşı diş dokunur bir zafer elde ettiğini düşünüyordu.

Ama işler istendiği gibi ilerlemedi. Leyla aradan beş yıl geçmesine rağmen çocuk sahibi olamayınca beline dolanan kırmızı kurdeleyle çıktığı baba evine geri döndü... Gencecik yaşta dul kalmıştı. Bundan sonra hareketlerine, konuşmalarına, giydiklerine dikkat etmeliydi. Yazılı olmayan töreye göre evli arkadaşlarıyla tek tek bağıni kesecekti, öyle eskisi gibi komşularının evine girip çıkamazdı. Her şeyin bir usulü vardı. Dul kadının iffetine karışan çok olurdu. Dikkatli olmalıydı.

Leyla, babasına boşanacağını söyleyince bir tepki vermesini beklemişti. Öğretmen Asım Bey, ağzını açıp kızına bir şey söylememişti. Teselli edici, yüreklendirici, tek bir cümle kursaydı Leyla rahatlayacaktı. Babası ne konuşmuş ne saçını okşamış ne de elini tutmuştu. İyilikten de kötülükten de arınmış yüz ifadesiyle en sonunda, “Hayırlısı olsun,” diyebilmişti. Ardından masanın üzerinde duran *Milliyet* gazetesini birkaç kat katlamış, portmantodan ceketini alıp evden çıkmış, sakince sahildeki çay bahçesine doğru yürümüşü. Boğaz kıyısına gelince denize en yakın masanın üzerine cebindeki gazeteyi çıkarıp yaymış, bir sandalye çekip oturmuştu. Abdi İpekçi’nin yazısını okumuştı. Terör olaylarının arttığını anlatıyordu başyazar. Bir de üniversitelerin uzun süre kapatılmasının topluma vereceği zararları. Asım Bey geçmiş olmayaınlardandı. Aliye Hanım bile fazla bilmezdi çocukluğunu. Sorsaydı anlatırdı ama karısı hiç merak etmemişti.

Leyla, babasının arkasından çekyatın kenarında kalakalmıştı. Ne ağlamayı becerebilmişti ne de usulünce isyan etmeyi. O da biraz Asım Bey gibiydi. Canı yanınca konuşamazdı. Öylece boşluğa dalar, dakikalarca kalırdı. Babası üstünkörü de olsa bir şey söyleseydi içini kaplayan sıkıntı azalacak, muhtemelen ferahlayacaktı. O gün midesiyle kalbi arasında sızlayan yeri hiç unutmuyacaktı.

Olanları mutfak kapısından izleyen Aliye Hanım, ıslak ellerini önlüğüne silip kızının yanına oturdu. Sehpanın üzerindeki porselen sigaralığa uzandı. Müşterilerinin yurt dışından getirip hediye ettiği kaçak Marlboro'dan bir tane yakıp Leyla'ya uzattı, "Karar verdim. Beyoğlu'na taşınacağız, o terzihaneyi de kiralayacağım. Seni buradan uzaklaştıracam. O meşhur terzihanelerin arasında bizim de adımız olacak," dedi.

Leyla, annesinin eline tutuşturduğu sigarayı geri verdi. Şimdiye kadar hiç içmemişti. Nefesi tütün kokan kocasını hatırlatıyordu sigara. Kendisini suçlu bir köpek yavrusu gibi kapıya koyan kocasını... Ona dair anıları hatırladıkça içindeki sızı daha da alevleniyordu. En kötüsü de kendisini yataktan attığı o geceye rağmen onu hâlâ seviyor olmasıydı.

Aliye Hanım, eşi Asım Bey'in kendisiyle Beyoğlu'na taşınmayacağından emindi, engel olmayacağından da. Tahmin ettiği gibi de oldu. Akşam yemeğinin ardından orta şekerli Türk kahvesini Asım Bey'e ikram ettikten sonra kararını açıkladı. Asım Bey, "Hayırlı olsun Aliye Hanım. Ben gelmem. Okula uzak. Her gün vapurla git gel olacak iş değil. Sen zaten ne yapacağını bilirsin. Bana bir iş düşüyorsa söyle," dedi. Karısına sadece ismiyle hitap etmez, adının sonuna "Hanım"ı da eklerdi.

"Peki," dedi Aliye Hanım. Asım Bey'in yanına oturdu.

"Daireyi Gümüşsuyu'nda tutacağım. Mısır Apartmanı'nda kiralayacağım terzihaneye yakın olsun istiyorum. Ne zaman istersen sen de gelersin. Hatta her hafta sonu gel, bizimle kal," dedi. Asım Bey yakın gözlüğünü yeleğinin cebinden çıkardı.

"Ben bu evde rahatım Aliye Hanım. Hem Beyoğlu bana göre değil. Çok gürültülü. Fazla alafranga," dedi.

Aliye Hanım, Asım Bey'in yanından kalktı. Ertesi günün yemeğini yapmak için mutfaka gitti. Nohut pişirecekti. Kasaptan kuşbaşı et de aldırıştı. Yanında pilav da olursa yeterdi artardı bile. Gencecik yaşta dul kalan kızı Leyla'ya mahallede yan gözle bakmaya başlamayan tek esnaf kasaptı. Manavla bakkalın defte-

rini çoktan dürmüştü. Hiç beklemezdi onlardan o tuhaf, iğneleyici, taciz dolu bakışları. Oysa yılların komşusuydular. İkisinin de hanımlarını tanırdı. Kaç defa bayramlarda veresiye elbise dikmişti onlara. Asım Bey'e gördüğü ayıpları anlatmamıştı. Gerek yoktu. Öteberisini bile bu evde bırakıp hemen taşınacak tı mahalleden.

Aliye Hanım, doğurduğu için değil insan gibi karakterleri olduğu için çocuklarını severdi. Toz kondurmazdı hiçbirine. Tek oğlu olan Orhan, biraz asiydi, biraz serdengeçti. Küçükken ileride babası Asım Bey gibi sessiz sakın olacak diye içten içe korkmuştu. Yaramazlıklarını hoş görmüş, "Erkek çocuğu, kıracak dökecek, tabiatında var," diyerek hep savunmuştu onu. Orhan'ın, ergenliğe adım atınca babasına benzemediğini, eğlenince peşinde koştuğunu, mahalle arkadaşlarıyla dalaştığını, bağırıp çağırabildiğini görünce diliyle kızsız bile içten içe sevinmiş, yüreğinde huzur bulmuştu. Oysa ailenin yaşamı, Orhan'ın üniversiteye başlamasıyla değişecekti. Mahallenin deli dolu çocuğu, herhangi bir nedeni olduğu için değil, aklına ilk gelen meslek olduğundan avukatlıkta karar kılmıştı. Doğup büyüdüğü korunaklı Kuzguncuk'tan çıkıp kaydını yaptırdığı İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesine adım atınca bambaşka hayatlarla karşılaşmıştı. Babasının her gün okuduğu gazetedeki haberlerin merkezinde bulmuştu kendisini. Üniversitede kazan kaynıyordu. Neredeyse bütün öğrenciler ve hocalar memleketi kendilerince bir yolla kurtarmaya ant içmişti.

Orhan'ın kız tavlamaaya girdiği arkadaş sohbetlerinin, saatlerce süren siyasal tartışmalara dönüştüğü bir gün, mavi bereleli bir kıza ilişti gözleri. Kavruk tenli, siyah kirpikli kıızı da kendisine bakarken gördü birkaç defa. İçi ılındı. Adı Seniha'ydı. Van'dan iki yaş küçük kardeşi Recep'le İstanbul'a okumaya gelmişlerdi. Devletin kız yurdunda kalıyordu. Aile çevresinde gördüğü kızlardan farklıydı. Ördüğü uzun saçları neredeyse beline geliyordu. Yemekhanede sol eli havada heyecanla "Haydi ar-

kadaşlar direnişe!” diye haykırınca gözlerinde bir kadın savaşçı heykelinin bakışları beliriyordu.

18 Orhan’ın öğle yemeği için okulun bodrum katındaki yemekhaneye indiği bir gün, kapıdan içeriye sloganlar atan on kişilik bir grup girdi. Seniha da içlerindeydi. Sol kolu havada, sımsıkı yumruk yaptığı eliyle dişi bir aslana dönüşmüş, özgürlük, devrim ve dayanışma vadeden cümleler kuruyordu. Seniha bir sandalyenin üzerine çıktı. Yemekhanedeki üniversite öğrencilerini, “Sol devrime ortak olmaya” davet etti. Arkadaşları çevresinde daire olup onu korumaya aldılar. Orhan, Seniha’ya o an âşık oldu. O da artık bir devrimciydi. Seniha’yla omuz omuza bu ko-kuşmuş düzeni yıkmak için ne yapılması gerekiyorsa yapacak, ne kadar direnilmesi gerekiyorsa direnecek ve gerekiyorsa ölecekti. Bundan sonra Orhan ön saflarda yer alacaktı.

Markiz'deki Kadın, 1970'li yılların başında ülkenin çalkantılı siyasal olayları içinde aşkı ile ailesi arasında sıkışıp kalan özgür ruhlu bir kadının, Nilüfer'in hayata tutunma mücadelesini anlatıyor...

Botter Apartmanı'ndaki dairesinde yeşil bir berjere oturup geçmişin sızılarını sağaltır gibi Fransızca aşk romanları okuyan Nilüfer Hanım, bu kez yıllar öncesinde, İstiklal Caddesi'nin tılsımlı mekânı Markiz Pastanesi'nde bir genç kız olarak karşımıza çıkıyor. Ve *İlkbahar Panosu*'ndaki kadına aşkını emanet ediyor...

Markiz'deki Kadın, geçmişin gölgesini kendilerine siper alanları, kişisel mahremiyetlerini yitirenleri, zamana ve mekâna köklenemeyenleri, toplumun dayattığı değerlerle baş edemeyenleri anlatırken bireysel özgürlüğün, insanın kendi elinde olup olmadığını da okuyucuya sorgulatıyor...

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2224-8

9 789751 422248